

Даниела Колева

Между вторник и четвъртък

Първо забеляза очите. Те търсеха, искаха, очакваха, примамваха с топлокафявия си блясък. Те молеха, настояваха, приласкаваха, и накрая завладяваха, без да обещават дълговечност, но в техните обятия ѝ беше тъй уютно, че едва дочакваше следващия път, за да се сгрее пак.

Около осем сутринта, когато цялата сграда се тълпеше пред асансьора, тесен да побере служителите от всички офиси, идваше и той.

Повечето се познаваха и разменяха по едно сънливо „Добро утро“, докато изчакваха следващия курс нагоре.

Все се случваше така, че стояха почти един до друг и пътуваха заедно. Той до единадесетия, тя до тринадесетия етаж. Свикнаха да се поздравяват, с всеки следващ път по-внимателно и по-мило. Преди да слезе я поглеждаше по-дълго от необходимото, като ѝ пожелаваше „Приятен ден“. Тя тихичко му отвръщаше: „И на Вас“.

Той беше най-известния хирург в града. Пред кабинета му непрекъснато стояха хора, надявайки се на още една порция живот. За своите четиридесет и две години бе постигнал онова съвършенство и всеотдайност в професията, която караше болните да му вярват, че ще живеят и след наложителната операция.

Тя свикна да го вижда често. Чакаше всеки вторник и четвъртък, когато той приемаше в сградата, за да чуе „Добро утро“ и „Приятен ден“ и да се увери, че топлината още стои в очите му.

Започна да търси, да иска, да моли, за мига на пресрещнатите погледи. Когато се разминеха, или го видеше само отдалеч и ставаше чоглаво. Целият ѝ ден се сгромолясваше. Не понасяше колегите си, заяждаше се за дреболии, докато накрая започваше да се пита какво са ѝ криви другите.

Улови се, че мисълта ѝ бяга все към него. Вторник и четвъртък се застояваше по-дълго пред огледалото. Порови се в гардероба, измъкна забравените дрехи, захвърли панталоните. Взе да се облича, както преди – елегантно. Позволи си да повдигне полите над коляното. Спомни си че има хубави крака. Поразходи се по магазините и си избра няколко костюма. Извади пазеното за „кисел“ ден черно палто, вталено и дълго до земята, сложи високи обувки. Втрени се в огледалото. Време беше годините да заплетат пелена от бръчки по лицето, но тя доволно откри, че то беше гладко и свежо. Лекият грим, бледото червило, завършваха обрза ѝ на жена с неопределима външност.

Беше вторник. Тя разполови секундата на две, влизайки в сградата. Нареди се на опашката за асансьора. Усети го с гърба си. Би се заклела, че е той, но се съдръжа, не се обърна. Той се изравни с нея:

– Добро утро.

Тя го погледна:

– Добро...

След минутка идваше техният ред, но преди мълчанието да стане неловко той продължи:

– Такова архитектурно недомислие може да роди само социалистическото строителство. Петнадесет етажна сграда с един асансьор!

– Да... – съгласи се тя, но веднага си помисли:

„Ако бяха повече, не бих те срещнала.“

Стори й се, че той я разбра.

Дойде техният ред. Направи й път, както винаги, вътре застана до нея, толкова близо, че тя вдъхна от парфюма му. Асансьора така се напълни, че ако можеше, щеше да запищи.

Усети ръката му. До нейната. не се отдръпна.

Седми, осми, девети, десети... единадесети. Стигнаха.

Той не пропусна:

– Хубав ден!

– И на Вас!

Денят обещавахе да е хубав.

* * *

Към десет часа, тя си наливаше второто кафе и тъкмо се канеше да запали цигара, когато на вратата се почука:

– Да?

Тя занемя, но се усмихна:

– Влезте!

Беше той.

– Здравейте отново... – изглеждаше безупречно. Бялата престилка му прибавяше достолепие:

– Имам нужда от помощ!

– И лекарите ли? – попита тя.

– О, да, понякога повече от останалите.

– С какво мога да ви помогна?

– Нещо не се разбираме със здравната каса. Върнаха ми отчета, не бил подреден. – подаде й дискета.

Тя я пхна във флопито и седна пред компютъра. Докторът обиколи бюрото, хвана с лявата си ръка облегалката на стола й, другата сложи близо до „мишката“ и се наведе към екрана. Компютърът зареди. Ръцете им се срещнаха на мишката.

Неговата върху нейната.

– Ето, тази „икона“. – двата показалеца кликнаха едновременно, той продължи:

– Данните трябвало да са подредени с номера на диагнозата по възходящ ред.

– Веднага ще ги строим – каза му тя, като взе да маркира, да обяснява, да размества кодове и цифри, отново да обяснява.

Той я следеше напрегнато, питаше. Когато всичко бе готово, той каза:

– Малко трудно ще се справя отведнъж, сам.

– Щом има проблем, ще Ви помогна – извади дискетата и я подаде.

Той я взе, като целуна ръката ѝ. Тя се опита да си спомни откога не ѝ се е случвало подобно нещо.

Преди да излезе ѝ каза:

– Длъжник съм Ви.

– Не, не сте.

– Съм... довиждане.

Няколко минути след като си бе тръгнал, тя се отпусна на стола.

Трябваше да излезе, наметна палтото и чак когато влезе в парка се успокои.

* * *

Щом се върна в кабинета си, отвори електронната поща, не беше я проверявала от сутринта. Имаше едно непрочетено писмо. Отвори го. От екрана се посипаха маргаритки. Не беше за вярване... Кой? Между цветята бяха вплетени ситни букви:

„Би трябвало да са истински, но свежите цветя изискват много обяснения пред любопитните.

Ако приемете да ви изнадам, утре вечер ще бъда на две преки северно от дома Ви, в седем часа.

Ще чакам!“

ДЛЪЖНИКЪТ

* * *

– Мамо, много си хубава! Ще излизаш ли? – попито сина ѝ.

– Да, трябва да се видя с представители от една фирма за софтуер и да уговоря по-ниска цена.

- Ще успееш! Изглеждаш много представително.
– Благодаря. Вечерята е в хладилника. Баща ти тази вечер е дежурен. Аз може да закъснея, не ме чакай!
– Добре, чао!
Прати му въздушна целувка:
– Чао!

* * *

Навън беше тъмно и безлюдно. Краката ѝ трепереха в синхрон с потракването на токетата. На втората пряка разпозна колата и мъжът в нея. Щом зърна, той слезе.

Посрещна я, целуна ѝ ръка, погледна я с онези същите очи. Отвори ѝ вратата, настани я и седна зад волана. Погледнаха се в мрака. Нямахше думи, а и не трябваше. Мъжът завъртя ключа, потеглиха.

Жената свали част от напрежението, щом се отпусна на седалката.

Движеха се извън града. Заизкачваша стръмен път. Фаровете осветяваха разсъблечени есенни дървета. Нагоре, все нагоре. Не питаше къде отиват, остави се той да я води. Спомни си, че на върха имаше малка резиденция, останала от бившето партийно величие. Не беше влизала, там не пускаха кой да е. Стигнаха висок зид. Мъжът натисна бутон от колата и вратата ги пусна. Алея с високи борове ги канеше към вилата. Когато наближиха до нея жената възкликна. Всички прозорци светеха. Някой грижливо бе подготвил всичко.

Мъжът спря, слезе, подаде ѝ ръка и не я пусна до входа. Не отключи, а направо отвори и я покани:

– Заповядай...

Тя прекрачи прага и остана до вратата. Беше приказно. Огромен хол, внушителна вътрешна стълба към втория етаж, навсякъде лакирано дърво, картини по стените. В камината подскачаха игриви пламъци.

Той я прегърна през кръста, заведе я до пищния диван в средата. Беше онемяла.

– Ще ми дадеш ли палтото си? – прошепна ѝ той.

– Да... – разкопча се, мъжът го съблече.

Щом я видя в черния костюм, точно следващ извивките на тялото ѝ, той не скри възхищението си.

Остави палтата, отвори бутилка червено вино, наля и приближи до рамото ѝ:

– Дано ти хареса царската селекция – подаде ѝ чашата. – Да прием... за нас.

Звъннаха. Отпиха. Едва тогава тя проговори:

– Харесвам сухи вина. Устните потръпват от тях.

– Значи съм улучил?

– Да... напълно.

Остави чашата досами ръба на масичката и седна в ъгъла на дивана.

Мъжът освободи копчетата на самото и се настани близо до нея.

Тя съзерцаваше пламъчетата:

– Не си представям по-красив танц, от този на огъня.

– А танцът на телата и... душите?

– Той не винаги е красив.

– Нашият ще бъде!

Притегли я до себе си, вплете пръсти в нейните, като ги целува бавно и дълго:

– Кога реши да приемеш... поканата ми?

Този път вълнението ѝ личеше, но тя му отговори:

– Чаках да намериш пътечката.

Той промуши ръка през кръста ѝ, целуна я зад ухото, а тя продължи:

– Въпреки, че толкова жени те мечтаят...

– Аз си открих желаната.

Тя намери устните – търсещите, искащите, молещите. Сключи пръсти в косите му, а той я понесе нагоре по стълбите...

* * *

Събуди я похъркване. Размърда се, потърка очи. Затърси под завивките и намери гърба на... мъжа си. Сепна се! Какъв беше този сън?

Замижа. Малко по малко детайлите се наместваха. Запомни всичко. „Бисерче“ каза си тя, зарадва му се и го скри някъде навътре.

Побутна мъжа си да става. Закъсняваха за работа. Беше четвъртък, трябваше да е навреме при асансьора.

КРАЙ

© Даниела Колева

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1715>]